

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. ¶

Šerbske njedželske łopjeno.

Budyschin

1. měrca 1925

Bauken

Čištoć a nakład Šmolerjez knižicziščernje a knižarnje šap. družst. i wobm. ruł. w Budyschinje.

Wukhadža łóždu šobotu a plaćzi na měřaz 15 stotych pjenježtow.

Invokavit.

Matth. 4, 1—11.

Štož ńo w seženju džěńnišćeje njedžele powěda, to ža-
dny čłowjek ani widzał ani hlyšchal njeje. Wón ńam je wo
tutym bėdženju šwojim wučobnikam powědať, so bychu ńo
bėdžili kaž wón, hdyž budža spytowani. —

Jesuf bě wot ducha do puščiny wjedženy, so by wot čerta
spytowany był. To bėšče potajkim wola njebjeskeho Wótza, so
bu spytowany we wschitkim runje jako my; pichetož i teho, so
je spytany, móže tež pomhacť tym, kosiž spytani budža. (Šebr.
2, 18.) Šewak wola tež njebudžišće žyle nam runy był, psche-
tež bėdženje pschecziwo spytowanjam je najwažnišće w našim
semstnim žiwjenju. Boža wola je, so mamy ńo se spytowanjom
bėdžicť; w tym nastupanju a w tej myšli spytowanje wot Boha
wukhadža, niž pať jako spytowanje k skemmu; w tej myšli Bóh
nikohe njespytuje, ale k pruhowanju a k wupofasanju naščeje
pořluschnosće. Přěńej čłowjetaj ńo wot Boha pruhujetaj, hacž
čzetaj ńo šafasaneho ploda šdžeržecť, ale psches hada pruhowanje
k spytowanju budže. Bóh tón Šnješ našču ščerpliwosć, na
šče dowěrjenje, našču lubosć k wěrnosćzi, našču sprawnosć
pruhuje, ale čžěło a šwět nař k hrěchej wabitaj; pschetož šady
čžěła a šwěta čžert stej. Tak jeho Jesuf šady Pětra stej
widžesche, jako tón Šnješa napomina, so njeby do čžerpjenja šchol;
řehodla Jesuf wotmolwi — niž Pětrej jenož, ale temu, kiž šady
teho stejese: Dži wote njeje přječ, šatanako, ty šy mi k po-
hórščenju. Póšnacze, so Bóh nař tež w čžaku spytowanja
i woczoto njepuscheci, ale ńam do spytowanja štaji, so bychmy ńo
w sprawnym a dobyčerškim bėdženju wupruhowali a wupo-

řesali, nam šchóbsosć datwa. Bóh šebi nicžo nježada, k čžemuž
njeđawa, šchtož je nam třěbne, wón nař njebudže psches našče
šawoženje dacž spytowacž, ale budže čžinicž, so spytowanje tak
šónza dobudže, so jo šnješć móžecze. (1. Šor. 10, 13.)

W džěńniškim seženju wo šwojim spytowanju Jesufowym
čžiamy. Čžert najpřjódzy Jesufa napomina, so by ńam šwój
hłób štajil. Tak tež my čžak žiwjenja spytowani budžemy,
pichede wschěm to šwoje pytač, a tak husto jich wjele pada we
tutym spytowanju, so je ńamo powšchitkowne prawidło: kóždy
je ńamemu šebi najbližšči. Tuž ńo nam tu na šwědomje po-
łži, so je wschitka šebicziwosć hrěch. — Š temploweho wjeřcha
dwrbi Šnješ Jesuf po druhim spytowanju pschěd wschitkich wocz-
maj dele škocžicž; tak ńo tež my na thžazore waschnje spytujemy,
i tym, šchtož ńmy a móžemy a mamy, ńo pschěd ludžimi pořa-
šacž; tu nufowani budžemy, póšnacž, so je wschitka hofartnosć,
wschitka hordosć hrěch. Škóncžnje spytowar Jesufej wschitke
kraleštwa šwěta a jich křařnosć pschilubi, jeli so dele padnywschi
ńo k njemu modli; tak hłuboło we wutrobje štareho čžłowjeka
lakomstwo, pjenježna lubosć a lubosć ke křeženju teži! Tak ńo
nam w seženju wo Jesufowym spytowanju šebicziwosć, hofart-
nosć, křežiwosć a lakomstwo jako šte žadosće čžłowščeje wu-
troby pořasuja, psches kotřěž nam w spytowanjach štrach hrosy,
a bėdženje pschecziwo nim husto čžěžli je.

Ńam ńo pať tu tež pořaže, kať móžemy w tutym bėdženju
pschecziwo spytowanju dobyč. Jesuf wjedžesche, so je wot ducha
do puščiny wjedženy, so by wot čžerta spytowany był. Tež my
ńo teho dopomnicž mamy, so je Bóh nař k temu do semstkeho
žiwjenja štajil, so bychmy ńo bėdžili a dobyli. Bóh je nam w na-
šim bėdženju blišto, a to niž jenož jako šwojaty šwědč, ale

tež jako hnadny pomoznik. Wón nam pschede wschém psches
šwoje šlowo pomha. To je brón, kotruž Jesuž tu naloži; tji
króč wotmołwi: pišane steji! Šchtož w šwojatyh pišnje steji,
to je Boža wola. Jesuž šo na šwojeho njebjeskeho Wótza wolu
powoła, i kotrejž jeho wola pschesjene je. Tak tež kóžde spy-
towanje, kotrejž nam blisko stupi, k něčemu wjedže, hdyž šo
praschamy: šchto chže mój Bóh a Wótž wote mnje? kaš póndu ša
mojim Šnješom a Šbóžnikom? A hdyž wotmołwjenje na tuto
praschenje we šwojej čłowškej mudrosčej njeptamy, ale tam,
hdyž je namašacž, i Božeho šlowa. Tehodla wušnawamy:
twoje šlowo je mojim noba šwěza a šwětlo na mojim pucžu;
tehodla šměny a dyrbinny prošecž: wódž mje w šwojej prawdže
a wjedž mje; pschetož ty šy tón Bóh, kotruž mi pomha; wschēd-
nje wofacžuju na tebe.

Jako bēšche Jesuž špytowarja pschewinyš, jandželjo pschi-
stupichu a šlužachu jemu. Šchtož je šazpil na njebóžškim pucžu
dozpicz, to šo jemu nětko dostanje psches Božich šlužobnych du-
chow. Tuž, luby šchescžano, pschecžerp šle jako dobry wojak
Jesom Šhrysta (2. Tim. 2, 3); tebi šo dostanje, šchtož je tebi
wužitne a nusne, hdyž šazpiwacž pucže hrěcha, ale pntacž Bože
kralestwo a jeho prawdosčž. Šamjen.

Rónž šwěta wotprojeny.

W 7. čijšle tuteho njedželnika pišachmy wo tym, kaš šašo
ras adventištiška sekta wocžakowacše kónž šwěta, kotruž bē na
hodžinku abo tola hacž na 7 dnjom woblicžila. Dženža podamy
tu dróbnisheho k tomu. Špóšnaješy i teho, kaš tóni, kaš „wscho-
mudri“ tola čłowjekoj šu.

Sekta, kotraž bē 6. februara ša pošledni džen tuteho šwěta
postajila, je sekta „reformirowaných adventistow šedneho dnja“;
wona je wotdželenje šlowneje sekty adventistow. Šeje wódžer
Reidt bē wschitto doprēdka prajil a postajil. Jeho wēšchēzenje
reka po šlowje takle: „Džen 6. februara šjewi šo, hdyž šo ša-
čžni, wērjazy na njebu mała mrocžalka. To budže Šhrystuž,
kotruž i njebjēš dele pschitšadža, pschewodžany wot aržhjadžela
Michala a druhich jandželow. To budže to šnamjo, šo šo šni-
čzenje šwěta šapocžina. Šhrystuž budže šydom (!) dnjom trje-
bacž, šo hacž k nam dónžje. Pošastanje dužy po pucžu na hwē-
šdach, i kotrymiž šo šetka, šo by tam postajil, kaš měli šo šwjecži
šemje i žyrobu šastaracž, čži šwjecži, kotřiž šo na pucž do njebja
podadža; tuto pucžowanje traje tehorošnja šydom dnjom i psche-
stawkami na hwēšdach. Nam tu na šemi šjewja šo wschelake šna-
mjenja, kotrejž naž na tuto podēndženje pschihotuja. Šdyž šo
šjewja, budžemy do powētra šbēhnjeni a pschēžadženi na horu
njedaloko San Diego w Kaliforniskej; tam šjewi šo nam bójške
šwětlo. Tam budžemy podacži do rukow jandželow a wušky-
šchimy njebjeske piškanje. Ša šam budu pschi tom žyharu
pišfacž.“

Na tutym wēšchēzenju Reidta njebē jenenu i jeho pilnych
wucžomžow doščž. Še šwojeho mišchtra pschetrjehil a wēšchēžil:
„Šwēšdy padnu na šemju, hory šo šažhpnu a padnu na hrēšch-
nikow, jich pod šobu pohrjebajo. Šdyž je tón Šnješ wschēch
tajšich šnicžil, kotřiž nješku hódni wumožjenja, šapocžnje šo ša wu-
šwolennyh wokoło San Diego pošbēhnjenje do njebjēš. Psched
nimi počahnu do njebjēš njebjēšy hoščzo i piškanjom; ša tutymi
144 000 njewjestow Jesužowych a ša tutymi šašo čži šwjecži, ko-
třiž i rowow stanychu.“

Wocžakuj, tak šašlepjeni a šawjedženi, pošledni šudny džen,
bēchu šo adventistoj šemškeho wobšedžēštwia wšdali. Tele-
gramy i Newyorka powēdaja, šo bēchu šo wschitžy reformadven-
tistoj na horach k modlenju šhromadžili, šo bychu hódni nama-

kani byli, šobu čahnyčž i wušwolennyh do njebjēš. Robert
Reidt šam wocžakowacše w Long Island i 35 pschiwškow-
rjem pošlednje wofomiki šwěta, šo nutrnje modlo. Dny došho
jēdžesche se šwojimi pschiwšnymi jenož hišchēže žolte rēpki a
pijesche jenož wodu, a to tehodla, šo bychu šo čžiščžili. Jako bē
čžaknik 6. februara 12. hodžinu w polnožy dobiš, džēsche šo leh-
nyčž, prajžy: „Šda šo, šo šo džēža nicžo wjazy nještanje!“
Čži drušy wostachu paš pschi tym, šo budže Bóh šhwatačž, šemju
šnicžicž, a modlachy šo dale. Pschi tym molachy jich wēžipni nje-
wērjazy, kotřiž šo modlajym, jich wušmēchuj, radžachu, nab-
žinu pschemēnicž, dofelž šo tola njebēchu wocžakowane šnamjenja
šjewiše. Reidt šam paš šo šarocžuje na to, šo to wscho tak budže,
kaž je wēšchēžil, a šo wón a jeho pschiwškowarjo tute šnamjenja
jenož tehodla njewidža, dofelž šwēžy, i kotrymiž šina a forčžny
reklamu čžinja, jim wocži šlepja.

Tuta žyła wēž njeje paš jenož ša jich wjele nēšchto šmēšchne,
nē, je tež nēšchto jara šrudne a štraschne, haj šmjercž štraschne.
Wēšchēzenja a šadžerženje adventistow je jich wjele čłowjekow do
šamyšlenja a šhubošich myšlow pschijēško, haj šamomordat-
štwia šu šo tehodla štale; tak je w Clevelandže šydom mlodych
holžow ruku na šo šložilo. A šelko šchłodowanja a mordatštwia
je šo i tutym štalo na čłowškich dušachy! Šelko šamolwjenja
maja čži, kotřiž i tajšimi wrótnosčžemi šjebachu šameho šo a dru-
hich a jebaja šameho šo a druhich. A to šu adventistoj nětko
i najmješšcha hižo dwóžy se šamšnej wēžu šawinowali, psched
nēhdže 80 lētami jich přēni profeta Miller, lētka Robert Reidt!
Budžēja tu tež nětko hišchēže pschēzo tajžy, kotřiž šebi dale šlowu,
myšle, wutrobu šamucžicž dadža wot wucžbow, kotrejž šu polne
čłowškeho čžinka. Čłowjek chže byčž mudry kaž Bóh! Tak bē
to w paradisu, tak džēža! Tehdy rēčēsche šatanaž k nim psches
hada, džēža psches čłowjekow! A čłowjekoj pošluchaja a
wērja!

Přēni profeta adventistow William Miller wudawacše a
wēšchēžesche, bibliju po šwojim wacšnju wuškaduju: w šecze 1843,
a to mjes 21. mēřzom 1843 a 21. mēřzom 1844 pschindže Jesuž
Šhrystuž šašo. — Džen 21. mēřza 1844 bu tehdy škónčžnje ša
džen šašopšchindžjenja postajeny. — Nowy profeta Robert Reidt
bē džen 6. februara — abo dalšche 7 dnjom — ša tole postajil.
Jedyn kaž drugi je šjebaš šebje šameho a druhich! Šchto budže
tón nowy profeta, kotruž nětko pschindže? A šchto budže šo to
nětko po 6. abo 13. februaru hišchēže šawjēščž dacž wot tajšich
wucžbow? A šchto i tyč, kotřiž nětkole wot tajšich wucžbow ša-
wjedženi, šawoštanje to jich pošluchaš a čžinjet?

Adventistoj a i nimi Šhutni bibliju pschephtowarjo šu nē-
tkole pschēde wschém čži — a i nimi čži, kotřiž šu jich pschiwško-
warjo —, kotřiž žyrtwi a jeje wucžerjam a předarjam wumjetuja,
šo šža. Runje w pošlednim čžaku šu i lecžazym kopjenom nowy
nadpad čžinili! Tutón 6. februar — runje kaž tamny 21. mēřz
1844 — je tola, abo dyrbaš tola šwēška doščž byčž ša šažudženje
tajšich mudrowanjow a wucžbow! Budže to?

„Šwěta kónž šašo wotštorčženy!“ tak budža šo trošchto-
wacž a budža dale mudrowacž — k šchłodže šebi a šwojej nje-
šmjertnej dušchi — a k šchłodže jich wjele! Budžēsčy tež ty mjes-
nimi?

Zvrše a štat.

Džen 1. mēřza je ša žyly němški kraj „džen ludoweho žaro-
wanja“ — (Volkstrauertag). To wschaš kusš džiwnje šlincži,
hdyž to hišchēže tydžen přjedy šyšchēsche a čžitacše tajše a hina-
šche pschepšchowanja ke šarnevalej a šašchinkej, kaž to praja, to
reka k šabatam a šawjēšelenjam a tornosčžam a wrótnosčžam

póstrizarijow a tajkich, kotřiž s holkom a s haru, s rejemi a s justom tutón cžaf šwjecza. A nětko na dobo „džen ludoweho žarowanja“. Tón lud, abo čžemž prajicž, cži ludžo, kotřiž w tajkim frudnym a styšnym cžafu tajke něščto šapocžinaju, cži nješwjecza „džen žarowanja“, s najmjenšcha to njeje „džen ludoweho žarowanja“, dofelž tola lud nježaruje. Je frudno dofelž, so je to tak! A frudnišcho hiščezje budže, hdyž to niz skoro hinaf! Twój nadawf je, f tomu dopomhacž, so to skoro hinaf budže. Tuž wužiway kóždy tutón postajeny džen sa to, so dowjedže s najmjenšcha jeneho na hinasche myšle, na druge pucže. — Džen 1. mērza, njedželu Invocavit, spomina šo w Božich šlužbach na tuto wošebite tuteho dnja; połodnjo 1—1¼ hodž. dyrbi šo we wšchěch ewangeliškich wošadach swonicž. Cži, kž we wulfej wójnje šmjercž sa wótzny kraj pocžerpichu, dyrbja šo wopominacž; tež budža šo kollektny sa šastaranje rowow atd. šbēracž. Tak je to sa wšchě kraje postajene — s wuwšacžom Šafsteje. Sa Šafku je sa tole wšcho postajeny džen 15. mērza, njedžela Oculi. Tuto wošebite postajenje je šo štafo, dofelž šo s 1. mēržom wulka Šipščanška maža šapocžina.

Němški šejm je 12. februara sa štufti lubošče (private Wohlfahrtspflege) 12 000 000 hr. pšchiswolif. Sa tuto pšchiswolenje, kotrež s wulkeho džela tež šnutškownemu mišionštwu pšchipadnje, hložowachu, wšchě štrony, — jenož šozialdemokratojo a komunistojo niz. — Špytaj šebi rošjašnicž. cžehodla runje tucži sa to njeběchu! — Wšchi jednanjacy do wothložowanja žadache šebi šozialistška šastupjerka Žucharz, so by wšchě štufti lubošče štat pšchewšaf. Šmužity a šwěrnny šastupowar ewangelišteje žyrkwje, wotpóšlanž D. Mumm, wuštuپی pšchecžiwu tutomu žadanju, pošafuju na to, so šu runje tute dobrowolne možy, kotrež sa derjeměcže luda štuftuju, nušne a trēbne. Wšchi tym našpomni, so w tu šhwilu na 40 000 diafonišow a diafonow (šmlynych šotrow a bratrow) štuftuje sa žyly lud a so we wuštwach ewangelišteje lubošče šteji na 210 000 loži sa tych, kotřiž jich s něšajšteje pšchicžiny potreba. D. Mumm mjenowache pšchi tym tež Bethel, prajizy: „Je šo poradžilo, w tutym Bethelu hromadžicž bēdnnych s žylyho kraja. A tola runje w tutym Bethelu, hdyž je na 3000 bēdnnych, šchorých, hubjených šhromadžjených, mješ kotrymž tak někotry, kotryž bē hacž šem dospolnje nješbožowny, špěwaja wjazy džaknych a šhwalbných šhērlušchow hacž drje na žanym druhim mēštnje němšteho kraja. To je něščto tak našdobne, so njemóžesch hinaf, hacž so šo škonišch.“

W Šapariškej štej štat a žyrkej wučžinjenje mješ šobu ščžiništej, kotrež je pola jených špokojenje, pola druhých napšchecžiwjenje šbudžilo. To naš w Šafškej bóle hacž dofal šedžbliwných cžini na jednanja, kotrež štat a žyrkej jednatej. Profesšor Šidmann, kotryž šobu w tutych jednanjacy šteji, pišche f tomu: Wšchihotowanja na pjenježne rošhadžowanje mješ štatom a žyrkwju postupuja. Dofelž paš je to wobšchěrna a wobcžežna wēž, njebudže móžno, ju hacž f 1. haprleji 1925 škončicž, kaž bē wotmyšlene. Tuž tež njemóže nowa wuštwawa našcheje krajneje žyrkwje s 1. haprleju tuteho lēta pšacžiwoscž doštacž; to budže hafle móžno, hdyž tamne rošhadžowanje dospolnje hotowe. Šromadže s wučžinjenjom wo rošhadžowanja pšchepoložitej drje šo potom hnydom tež šakonjej wo dohladowanju, kotrež šmēje štat nad žyrkwjemi, a wo rošhadžowanju dla žyrkwjnych wučžerjow. Šynoda, kotraž dyrbjesche šo bōršy šeničž, drje šo tehodla hafle pošdžišcho šenižje. Tuta šmēje potom tež prawo žyrkwjnych patronow šarjadowacž. — Š teho ščželhuje, so šo wulki žyrkwjny krejš Šornjeje Šužizy f 1. haprleji hiščezje njerosdžēli do šuperintendenturow; s tym je tež wotštorcžene rošbudženje wo tym, hacž šerbsko-němške wošady doštanu šerbskeho šuperintendenta abo hacž niz. Šserbska předarška šonferenza — a s nej drje wšchě šerbsko-němške a němško-šerbske

wošady — žada šebi, so bychu šo tute wošady do wošebiteho žyrkwjneho wošrejša abo šuperintendentury šjednocžite a doštate šuperintendentu, kotryž je šerbskeje rēcže móžny; tuto štejnišchēžo je pšchēžo hiščezje to hłowne, njech šu tu a tam tež druge mēnje-nja šhyschecž tehodla, dofelž so šerbsko-němškim wošadant tole njedowola, njepopšchēja, njedowērja. Šserbska šonferenza budže dyrbjecž wo tutej naležnosčži bōršy hiščezje ras jednacž a šo dorokudžicž.

W Šehdekrugškim wošrejšu na raššich mješacy je krajny radžicžel wšchě šhromadžišny tych t. mj. „Šhutnych biblijušchepytowarjow“ šakafaf a šebi wot wšchnosčže žadaf, so bychu šo ša tamnu žyly krajnu šakafaf. Cžehodla šakrocži to krajny radžicžel na tajkele wafšhnyje? Wšchodny 22 lētny cžłowjek je, wopšhawšchi pšchēdnoschē tuteje šekty, na ducha ššhorif; a wón njeje tón přēni, kotryž to ššhori. — Je šnate, so je w Šchwizy wšchnosčž jeneho šantona abo wošrejša hižo pšchēd dlēžšchim cžafom tajki wufaf wudafa, ššchitajo tak ššawnosčž pšchēd tutej žusej, wufrajnej šektu. Tam w Šchwizy, w Št. Gallen, je šo njedawno tež prožēš ššončif, w kotrymž tuta šekta „Šhutnych biblijušchepytowarjow“ ššoržesche pšchēcžiwu lēšarjej dr. Šehermannej, kotryž bē w ššawnej šhromadžišnje prajif, so tuta šekta sa ššwoje šštuftowanje doštawo židowško-amerikanške pjenješy. Ššud je ššoržbu wotpošafaf a ššoržbnikej wudawšfi napoložif, a nimo teho ma ššoržbnif wobššorženemu lēšarjej pošutne šarunanje pšacžicž. Ššoržbnif paš bē wotdžēl Šhutnych biblijušchepytowarjow sa Šchwizu; bē pšchēd ššudom ššastupjeny wot prawišnika, kotryž je Žid. — Šacž tole ššončžnje w našchich wošadach widžacych ščžini tych, kotřiž šo f tutej abo druhim podobnym wufrajnym šektam džerža, abo pšchēžo hiščezje niz? A budže tole ššončžnje, kaž tež njedawno rošdawany lēšaf, kotryž dyrbjesche wobššoržba byčž pšchēcžiwu duchownym našchich wošadnych pohnučž, so šo wjazy s proštwami a še šłowami njedaja šawješčž, šupowacž lēšaf, špišy, kniži tuteje abo jeneje drugeje šekty; je jich tola pšchēžo hiščezje doščž w našchich wošadach, — wošebje mješ našchimi hošposami a macžerjemi s dobročžitwej wutrobu, — kotřiž šebi to a tamne daju narēcžecž a wurēcžecž.

Lubišški žyrkwjny wošrejš woli do šynody.

Lubišški žyrkwjny wošrejš ma šynodalu wolicž. Šnjes šarar lic. Wšrosaf bē jeho ššastupjer w šynodže. Še ššlužby ššupišchi, njemóže tež dale tuto ššastojštwu ššastawacž. Š tym ššhubja tež Šserbjo jeneho še ššwojeju ššastupjerjow, — tón drugi je f. wšch. wučž. a ššantor Šancžka-Šorschifski. — Budža we Lubišškim wošrejšu, kotryž je f. šararja Wšrosafa wolic, hacžrunje tam wulka wjetšhina němška, šažo Šserba wušwolicž, — wušwolicž móž?? Šdyž niz, potom šu Šserbja bješ duchowneho w šynodže. Na tym wina šu šerbske wošady Budyšškeho žyrkwjneho wošrejša, kotrež šebi nješwērlichu pšchi pošlednej wólbe sa Budyšški wošrejš, w kotrymž maja wjetšhinu, šerbskeho duchowneho do šynody wušwolicž, a němškeho wolachu. W bližšchim cžafu poštaji f. rada dr. Šimon w Budyšškinje to dafšche sa wólbu. Ššastupjerja, kotryž njeje s Lubišškeho wošrejša, njebudža drje wolicž; to je tež dobre prawo wošrejša. Prašcha šo, hacž njeje móžno, so jedny še šerbskich duchowných Lubišškeho wošrejša ššandidaturu sa šynodu pšchewošnje a šo wušwoli. Je nušne a trēbne, so šo wo tym hnydom jedna!

Wšchēlke s bluta a s dalofa.

Š Škotež doštawany ššwēkelazu pošwēščž. Šonšštorštwu je do proštwy wošady ššwolicž a wupišche Škotecžanške šaršte mēštno, kotrež bē šo s wotšhadom f. šar. Wēššera do Šodžija wupššodniko.

Nadžijonnje budže možno, městno bóršy wobšadzić. Wo roš-fick; duchownych, kotsiž w tu khwilu w Němzach skutkuja, jako do Eserbow; bě hnydom po dokonjanych studijach Eserbow wopuščežil.

Radzijonnje budže možno, městno bóršy wobšadzić. Wo roš-fick; duchownych, kotsiž w tu khwilu w Němzach skutkuja, jako do Eserbow; bě hnydom po dokonjanych studijach Eserbow wopuščežil.

W Chorjelzu seńdu so 2. měrza wošadne zastupjeřtwa s industrielnych wošadow pruskeje Łužicy, a to w ewangelskej towaršchowni dopołdnja w 10 hodž. Chzedža tam jednacž wo wošebitnych a wažnych naležnosćach wošadow, wošebje wo pje-nježnym položenju wošadow a wo sozialnych njedostatkach we wošadach, t. r. wo tym, kak so njepšcheczelstwo a njedorosumje-nje mjes jenotliwymy woršchtami luda a wošadow wotstronilo. „Evangelisches Gemeindeblatt, Heimatlänge“, kotrež tu s Krje-bjanskeje wošady mamy, pscheproschuje na tutu shromadžisnu. Njech to našy herbski wošadnik s tutym tež čini.

W Šhorjelzu seńdu so 2. měrza wošadne zastupjeřtwa s industrielnych wošadow pruskeje Łužicy, a to w ewangelskej towaršchowni dopołdnja w 10 hodž. Chzedža tam jednacž wo wošebitnych a wažnych naležnosćach wošadow, wošebje wo pje-nježnym položenju wošadow a wo sozialnych njedostatkach we wošadach, t. r. wo tym, kak so njepšcheczelstwo a njedorosumje-nje mjes jenotliwymy woršchtami luda a wošadow wotstronilo. „Evangelisches Gemeindeblatt, Heimatlänge“, kotrež tu s Krje-bjanskeje wošady mamy, pscheproschuje na tutu shromadžisnu. Njech to našy herbski wošadnik s tutym tež čini.

S Krebje. Dženka sapořazu so na němskej Božej službje wuwoleni wošadni zastupjerjo. Pschecžiwu jich wuwolenu njebě ničtón ničzo s dobrej pschicžinu prajicž mohł. — W poředženju wošadneho zastupjeřtwa shonichmy, so so našy Boži dom wobnowi a so je našy k. patron služil, so wjetšchi džel wudawtow saplaci. To je swjateljaze, runje kaž to druhe, so je k. twarž Peirick w Wikowje pschilubil, džel wobnowjeniskeho džela, pschi kotrymž so murjerjo trěbni, darno wuwjesč. Rad tehodla zyrčiwne zastupjeřtwa wobšamny, so ma farar wobemaj daricželo-maj džak wošady wuprajicž a k. patronaj wosjewicž, so je wošada swólniwa, wobnowjenje se wšchěmi mozami podpjeracž a spěchowacž. Je tež nujne, so so swotne a smutkowne našeho Božeho doma wobnowi.

W Bósborku wobladačimy njedawno tón tak mjen. Bethel-film, kotryž nam we wobrasu a słowje pokazuje tu wulku, wulku čłowjesku srudobu a žaloscž, kotraž so wšchudžom pokazuje, a kotryž nam do wušchow a wutrobny klicžecž dawta to wolanje čłowjeskeje nudy, kotrež so wšchudžom šbcha. Ale niz jeno tole! Šhrystusowa luboscž, kšchecžanika luboscž widži a słyschi a pomha! Je tak, kaž to njedželu Estomihy duzy po pucžu do Jericha bě. Tam w pschewowje pschi pucžu hromadka čłowjeskeho njesboža, tam s pschewowa wolanje čłowjeskeje štyšnosće! A tam Jesuž Šhrystus pschindže a pomha! Šchecžijaniku luboscž k bližchemu, luboscž k smutkownemu mišionistwu šbudžuje tutón film. A tuteje luboscže trjeba Bethel, trjeba tež smutkowne mišionistwo. Sa woboje je wunoscht zastupnych pjenjes a darow. Šchtož njeje tute wobrašy widžak, tón njech tam dže, hdžež so pokazuja, swjetscha popołdnju sa džecži, ale tež sa wšchěch druhich a wjeczor sa wšchěch. Šsrijedu, 4. měrza, budža w Retlizach a šchtwórtk, 5. měrza w Bulezach pokazowane.

W Šrodžiščezju je k. farar lic. Wrošak njedželu Sexagesima šwoje pacžerške džecži konfirměrowak; nochžyške s wošady woteńcž, bjes teho, so by te popřednje, kotrež po 48 lětnaj službje w Šrodžiščezju konfirměrowasche, s tutej šwojecžisnu sa žiwjenje wušhwjećil. Šswjatocžnosć wostanje džecžom a staršim a wošadže a fararaj kamemu njesapomnjena. — Njedželu Estomihy je so wotšhadžazy k. farar s wošadu na wobemaj Božimaj službomaj rošžohnowak a se zastupjerjemi wošady wošebje. Mnogo jeho prjedawšichy pacžerškich džecži, kotrež nětko s wonka wošady, bě mjes nutrymi, kotsiž so wot šwojeho fararja dželachu. To běchu šwjatocžne hodžinki a sawostanu droha dopomjenika sa pschichod. — Šižo pónželu na to je k. farar šwoju faru a wošadu, kotrež je telko lět, a tež telko czežkich lět mjes tutymy wjele lětami, šwěru a njespróznijwe služil se wšchěmi šwojinimy mozami a darami, wopuščežil a so po pschewowžy w Retlicžanškimaj faromaj do Budyšchinka pschewydlil. Tam strowi dženka šwoju nowu wošadu, kotrež chze nětko hišchěze, njech tež na wušlužbje, služicž, dołhož Bóh luby šnjes jemu czerštwoscž a mozny špožči. Wš pschewjmy k. fararaj s žyleje wutrobny rjany a šbožowny wjeczor žiwjenja. Bóh tón šnjes žohnuj jeho, jeho dom a jeho wošadu. — Šrodžiščezjanska wošada wostanje drje na dalsche, tola jenož hacž do Palmarum, wošhocžena, niz paž kaž Budyšchski dženiš pišasche, bjes duchowneho šastaranja; tajka drje hišchěze žana wošada sa cžaž wafanzu abo wupróšdnjenja šaršleho městna byla njeje. Šsušodny farar šastawa na tute 5 njedžel šaršle šastojnstwo a wobšara se šušodnymy fararjemi wšchě šastojnske džela a tež Bože služby, šelkož to s nich nušne a trěbne, doniž so Palmarum nowy farar, k. duchowny Schneider, roženny se Bulojny, w tu khwilu w Šrudnych horach, njesapokaže. W tutym cžažu dokonjeja so tež na twarjenjach nušne džela wuporjedženja. Š k. fararjom Schneiderom wrócži so jedyn se herb-

W Barlinje twarja pschi Šehrbelinškim naměscže moscheju; to je Boži dom sa muhamedanow. Budže bóršy dotwarjena. Šižo psched dwěmaj lětomaj bě indiska muhamedanska Ahmadija šleka sapočala pschi dwórnišchczju Witzleben druhu moscheju twaricž; nětk chze šwoje wobšedžeństwo pschi tutym dwórnišchczju pschedacž a na druhim městnje nutška w Barlinje twaricž moscheju a mjes jeho wěžemi wobladašy bóršy dwa minaretaj, to so dwě wěži, s kotrež mohamedanski měšnik woła wěražych moslemškich k modlenju.

W Jerusalemje so powostantki Salomonoweho templa namakali. Na Omar-moscheji — to je mohamedanski Boži dom, kotryž nětkle tam steji, hdžež něhdy temple Židow stejachu — dyrbjachu něšto porjedžicž. Pschi tym namakachu starý šhod. Wšpla šebi, so je to na tutym městnje zastup do Salomonoweho templa był. Chzeja tam dale pytač a nadžijeja so, so hišchěze wjazny powostantkow stareho templa namakaju.

Šistowanje.

A. s. Š.: Wutrobny džak! Šroschu wo porjadne šlanje! Wjele dobreho! —

L. w B. sa pokutny dženi (8. 3.)

S. w M. sa Deuli.

M. w Ba. sa Laet.

Šamotwity redaktor: farar **W r g a c ž** w **Mošacžach**.